ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 12ης Μαρτίου 2025*

«Κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα – Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας – Καταχωρισμένο κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα που απεικονίζει λαμπτήρα φωτισμού με διόδους φωτοεκπομπής – Μη συνεκτίμηση της γνωστοποιήσεως του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος – Άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002 – Προϋποθέσεις – Βάρος αποδείξεως»

Στην υπόθεση T-66/24,

Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG, με έδρα το Anzing (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους T. Dolde, C. Zimmer και M. Hawkins, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον D. Gája,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO, παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Liquidleds Lighting Corp., με έδρα την Ταϊπέι (Ταϊβάν), εκπροσωπούμενη από την S. Beckmann, δικηγόρο,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Μαρκουλλή (εισηγήτρια), πρόεδρο, Γ. Βαλασίδη και L. Spangsberg Grønfeldt, δικαστές,

γραμματέας: P. Núñez Ruiz, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 21ης Νοεμβρίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

1 Με την προσφυγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα, Lidl Vertriebs GmbH Co. KG, ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 27ης Νοεμβρίου 2023 (υπόθεση R 2336/2022-3) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

2 Στις 25 Μαρτίου 2021 η προσφεύγουσα υπέβαλε στο EUIPO αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας του καταχωρισμένου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος κατόπιν αιτήσεως την οποία είχε καταθέσει στις 12 Ιανουαρίου 2017 η παρεμβαίνουσα, Liquidleds Lighting Corp., το οποίο απεικονίζεται κατωτέρω:

3 Το προϊόν στο οποίο πρόκειται να εφαρμοσθεί το σχέδιο ή υπόδειγμα που μνημονεύεται στη σκέψη 2 ανωτέρω, του οποίου ζητήθηκε η κήρυξη ακυρότητας, ενέπιπτε στην κλάση 26.04 κατά την έννοια του Διακανονισμού του Λοκάρνο, της 8ης Οκτωβρίου 1968, για τη διεθνή ταξινόμηση των βιομηχανικών σχεδίων και υποδειγμάτων, όπως έχει τροποποιηθεί, και αντιστοιχούσε στην ακόλουθη περιγραφή: «Λαμπτήρες φωτισμού με διόδους φωτοεκπομπής».

4 Ο λόγος που προβλήθηκε προς στήριξη της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας ήταν ο προβλεπόμενος στο άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2001, για τα κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα (ΕΕ 2002, L 3, σ. 1), σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 1, καθώς και τα άρθρα 5 και 6 του ίδιου κανονισμού.

5 Η αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στηριζόταν στο προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα D1 και στο προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα D2.

6 Στις 23 Σεπτεμβρίου 2022 το τμήμα ακυρώσεων απέρριψε την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας.

7 Στις 28 Νοεμβρίου 2022 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων.

8 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή. Έκρινε, αφενός, ότι η γνωστοποίηση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος D1 ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής της εξαιρέσεως του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 και, αφετέρου, ότι η προσφεύγουσα δεν είχε αποδείξει τη γνωστοποίηση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος D2.

Αιτήματα των διαδίκων

9 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να καταδικάσει το EUIPO και την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα.

10 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα σε περίπτωση διεξαγωγής επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

11 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

12 Η προσφεύγουσα προβάλλει έναν μόνο λόγο ακυρώσεως, και δη περί παραβάσεως του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002. Ο λόγος αυτός διαρθρώνεται, κατ' ουσίαν, σε τρία σκέλη, εκ των οποίων το πρώτο αφορά εσφαλμένη κατανομή του βάρους αποδείξεως, το δεύτερο εσφαλμένη εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων και το τρίτο εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

13 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από το περιεχόμενο του μοναδικού λόγου ακυρώσεως καθώς και από το περιεχόμενο της προσφυγής στο σύνολό της και όπως επιβεβαίωσε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η ίδια βάλλει κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως μόνον όσον αφορά τις εκτιμήσεις του τμήματος προσφυγών σχετικά με το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα D1, των οποίων η γνωστοποίηση δεν ελήφθη υπόψη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, σε συνδυασμό με το άρθρο 6 του ίδιου κανονισμού. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα δεν βάλλει κατά των εκτιμήσεων του τμήματος προσφυγών σχετικά με τη μη γνωστοποίηση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος D2. Κατά συνέπεια, το αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής περιορίζεται στην ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά το μέρος που με αυτήν απορρίφθηκε η προσφυγή της προσφεύγουσας σχετικά με την αίτησή της για την κήρυξη ακυρότητας η οποία στηριζόταν στο προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα D1.

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις επί του κρίσιμου νομικού πλαισίου

14 Κατά το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002, το κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα κηρύσσεται άκυρο εάν δεν πληροί τις προϋποθέσεις των άρθρων 4 έως 9 του εν λόγω κανονισμού, και δη, μεταξύ άλλων, του νεωτερισμού και του ατομικού χαρακτήρα που προβλέπονται, αντιστοίχως, στο άρθρο 5 και στο άρθρο 6 του κανονισμού αυτού.

15 Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002, ένα καταχωρισμένο σχέδιο ή υπόδειγμα θεωρείται νέο εάν δεν έχει διατεθεί στο κοινό ταυτόσημο σχέδιο ή υπόδειγμα πριν από την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως για την καταχώριση του σχεδίου ή υποδείγματος για το οποίο ζητείται προστασία ή, εάν διεκδικείται προτεραιότητα, πριν από την ημερομηνία προτεραιότητας.

16 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002, καταχωρισμένο κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα θεωρείται ότι παρουσιάζει ατομικό χαρακτήρα εάν η συνολική εντύπωση που προκαλεί στον ενημερωμένο χρήστη διαφέρει από τη συνολική εντύπωση που προκαλεί στον εν λόγω χρήστη κάθε σχέδιο ή υπόδειγμα που έχει διατεθεί στο κοινό πριν από την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως για την καταχώριση ή, εάν προβάλλεται προτεραιότητα, πριν από την ημερομηνία προτεραιότητας.

17 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 προβλέπει ότι ένα σχέδιο ή υπόδειγμα θεωρείται ότι έχει διατεθεί στο κοινό εάν έχει δημοσιευθεί κατόπιν καταχωρίσεώς του ή με άλλον τρόπο, ή έχει εκτεθεί, έχει χρησιμοποιηθεί στο εμπόριο ή έχει καταστεί γνωστό με άλλο τρόπο, πριν από την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως για την καταχώριση ή, εάν διεκδικείται προτεραιότητα, πριν από την ημερομηνία προτεραιότητας, εκτός εάν τα γεγονότα αυτά λογικά δεν θα ήσαν δυνατόν να γίνουν γνωστά κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων στους ειδικευμένους κύκλους του συγκεκριμένου βιομηχανικού κλάδου οι οποίοι δραστηριοποιούνται εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ωστόσο, δεν θεωρείται ότι το σχέδιο ή το υπόδειγμα έχει διατεθεί στο κοινό απλώς και μόνο επειδή διατέθηκε σε τρίτον με τη ρητή ή σιωπηρή προϋπόθεση να παραμείνει απόρρητο.

18 Εντούτοις, η αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού 6/2002 διευκρινίζει ότι είναι επίσης αναγκαίο να επιτρέπεται στον δημιουργό ή τον εξ αυτού έλκοντα δικαίωμα να δοκιμάζει στην αγορά προϊόντα που ενσωματώνουν το σχέδιο ή υπόδειγμα, πριν αποφασίσει αν επιθυμεί την προστασία που παρέχεται από την καταχώριση της Ένωσης. Για τον σκοπό αυτόν, είναι αναγκαίο να προβλεφθεί ότι η γνωστοποίηση του σχεδίου ή υποδείγματος στο κοινό από τον δημιουργό ή τον εξ αυτού έλκοντα δικαίωμα δεν θα πρέπει να επηρεάζει την αξιολόγηση του νεωτερισμού ή του ατομικού χαρακτήρα του εν λόγω σχεδίου ή υποδείγματος.

19 Το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 προβλέπει τα ακόλουθα:

«Η γνωστοποίηση δεν πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την εφαρμογή των άρθρων 5 και 6, αν ένα σχέδιο ή υπόδειγμα για το οποίο ζητείται προστασία στο πλαίσιο ενός καταχωρισμένου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος έχει διατεθεί στο κοινό:

α) από το δημιουργό, τον έλκοντα εξ αυτού δικαίωμα ή τρίτο πρόσωπο συνεπεία παρασχεθείσας πληροφορίας ή ενέργειας στην οποία προέβη ο δημιουργός ή ο εξ αυτού έλκων δικαίωμα, και

β) κατά τους 12 μήνες που προηγούνται της ημερομηνίας κατάθεσης της αίτησης καταχώρισης ή, αν διεκδικείται προτεραιότητα, κατά την ημερομηνία προτεραιότητας.»

20 Υπό το πρίσμα αυτής ακριβώς της υπομνήσεως του κρίσιμου νομικού πλαισίου πρέπει να εξετασθούν τα τρία σκέλη του μοναδικού λόγου ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα, αρχής γενομένης από το τρίτο σκέλος.

Επί του τρίτου σκέλους του μοναδικού λόγου ακυρώσεως περί εσφαλμένης εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002

21 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών ερμήνευσε εσφαλμένως το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 κρίνοντας ότι δεν απαιτείτο ταυτότητα μεταξύ του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος και του γνωστοποιούμενου σχεδίου ή υποδείγματος. Μολονότι το τμήμα προσφυγών ορθώς επισήμανε ότι η επίμαχη διάταξη εφαρμόζεται και στην εξέταση του ατομικού χαρακτήρα, εντούτοις η διάταξη αυτή δεν μπορεί να επεκταθεί στις περιπτώσεις κατά τις οποίες το αρχικώς γνωστοποιηθέν σχέδιο ή υπόδειγμα διαφέρει από εκείνο που καταχωρίσθηκε μεταγενέστερα. Κατά την προσφεύγουσα, η εν λόγω διάταξη απαιτεί την ταυτότητα μεταξύ του αρχικώς γνωστοποιηθέντος σχεδίου ή υποδείγματος και του μεταγενεστέρως καταχωρισθέντος σχεδίου ή υποδείγματος, ειδάλλως η προβλεπόμενη σε αυτήν εξαίρεση δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής. Δεδομένου ότι, εν προκειμένω, το αρχικώς γνωστοποιηθέν σχέδιο ή υπόδειγμα διαφέρει από το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, αλλά προκαλεί την ίδια συνολική εντύπωση με αυτό, η εν λόγω διάταξη δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής.

22 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

23 Κατ’ αρχάς, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 19 ανωτέρω, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 ορίζει, κατ’ αρχάς, ότι «[η] γνωστοποίηση δεν πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την εφαρμογή των άρθρων 5 και 6 [του εν λόγω κανονισμού]», εφόσον πληρούνται οι προβλεπόμενες σε αυτό προϋποθέσεις. Εν συνεχεία, διευκρινίζει ότι πρόκειται για την περίπτωση κατά την οποία «σχέδιο ή υπόδειγμα για το οποίο ζητείται προστασία στο πλαίσιο ενός καταχωρισμένου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος έχει διατεθεί στο κοινό». Τέλος, επισημαίνει ότι η γνωστοποίηση αυτή πρέπει να γίνεται «από το δημιουργό, τον έλκοντα εξ αυτού δικαίωμα» (άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 6/2002) και «κατά τους 12 μήνες που προηγούνται της ημερομηνίας κατάθεσης της αίτησης καταχώρισης» (άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του ίδιου κανονισμού) (στο εξής: περίοδος χάριτος).

24 Επομένως, από το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 προκύπτει ότι η εξαίρεση που προβλέπει όσον αφορά τη γνωστοποίηση εφαρμόζεται τόσο σε σχέση με την προβλεπόμενη στο άρθρο 5 του εν λόγω κανονισμού προϋπόθεση προστασίας η οποία συνδέεται με τον «νεωτερισμό» ενός σχεδίου ή υποδείγματος όσο και σε σχέση με την προϋπόθεση προστασίας που προβλέπει το άρθρο 6 του κανονισμού αυτού η οποία συνδέεται με τον «ατομικό χαρακτήρα» ενός σχεδίου ή υποδείγματος.

25 Όσον αφορά τις εν λόγω προϋποθέσεις προστασίας, υπενθυμίζεται ότι, κατά την έννοια των άρθρων 5 και 6 του κανονισμού 6/2002, αφενός, ο νεωτερισμός σχεδίου ή υποδείγματος συνεπάγεται ότι κανένα ταυτόσημο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν έχει διατεθεί στο κοινό και, αφετέρου, ο ατομικός χαρακτήρας ενός σχεδίου ή υποδείγματος συνεπάγεται ότι η συνολική εντύπωση που προκαλεί στον ενημερωμένο χρήστη διαφέρει από εκείνη που δημιουργεί οποιοδήποτε σχέδιο ή υπόδειγμα έχει διατεθεί στο κοινό.

26 Ως εκ τούτου, η έλλειψη νεωτερισμού κατά την έννοια του άρθρου 5 του κανονισμού 6/2002 σημαίνει ότι έχει διατεθεί στο κοινό ένα ταυτόσημο σχέδιο ή υπόδειγμα, ενώ η έλλειψη ατομικού χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 6 του ίδιου κανονισμού σημαίνει ότι έχει διατεθεί στο κοινό ένα σχέδιο ή υπόδειγμα που δημιουργεί την ίδια συνολική εντύπωση στον ενημερωμένο χρήστη.

27 Επομένως, από τα άρθρα 5 και 6 του κανονισμού 6/2002, σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, προκύπτει ότι, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις που προβλέπει η τελευταία αυτή διάταξη, δεν λαμβάνεται υπόψη η γνωστοποίηση ταυτόσημου σχεδίου ή υποδείγματος (για την εφαρμογή του άρθρου 5 του εν λόγω κανονισμού) ή σχεδίου ή υποδείγματος που προκαλεί την ίδια συνολική εντύπωση (για την εφαρμογή του άρθρου 6 του κανονισμού αυτού).

28 Κατά συνέπεια, εγγενές στοιχείο της εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, σε συνδυασμό με το άρθρο 6 του ίδιου κανονισμού, είναι ότι η γνωστοποίηση η οποία ενδέχεται να μη ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εξετάσεως του ατομικού χαρακτήρα αφορά προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα το οποίο δημιουργεί την ίδια συνολική εντύπωση με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα. Πράγματι, μόνον όταν η επίμαχη εξαίρεση εφαρμόζεται σε σχέση με το άρθρο 5 του εν λόγω κανονισμού στο πλαίσιο της εξετάσεως του νεωτερισμού, η γνωστοποίηση η οποία ενδέχεται να μη ληφθεί υπόψη αφορά προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα που είναι ταυτόσημο με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα.

29 Εξάλλου, η έλλειψη ατομικού χαρακτήρα μπορεί επίσης να απορρέει, συγκεκριμένα, από τη γνωστοποίηση ταυτόσημου προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, διότι ένα τέτοιο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν μπορεί να δημιουργήσει διαφορετική συνολική εντύπωση. Πράγματι, η πλήρωση της προϋποθέσεως του ατομικού χαρακτήρα απαιτεί μεγαλύτερη διαφοροποίηση του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος σε σχέση με οποιοδήποτε προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα απ’ ό,τι η πλήρωση της προϋποθέσεως του νεωτερισμού, οπότε ένα σχέδιο ή υπόδειγμα που δεν είναι νέο δεν μπορεί, κατά μείζονα λόγο, να έχει ατομικό χαρακτήρα [βλ. απόφαση της 27ης Απριλίου 2022, Group Nivelles κατά EUIPO – Easy Sanitary Solutions (Αύλακας απορροής υδάτων ντους), T-327/20, EU:T:2022:263, σκέψη 170 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Επομένως, μολονότι η έλλειψη νεωτερισμού είναι αποφασιστικής σημασίας για την έλλειψη ατομικού χαρακτήρα (απόφαση της 27ης Απριλίου 2022, Αύλακας απορροής υδάτων ντους, T-327/20, EU:T:2022:263, σκέψη 171), γεγονός παραμένει ότι, αυτή καθεαυτήν, η προϋπόθεση περί ατομικού χαρακτήρα δεν απαιτεί τη μη γνωστοποίηση ταυτόσημου προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, αλλά προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος που προκαλεί την ίδια συνολική εντύπωση.

30 Ως εκ τούτου, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, σε συνδυασμό με το άρθρο 6 του ίδιου κανονισμού, αφορά τη μη συνεκτίμηση της γνωστοποιήσεως προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος το οποίο προκαλεί την ίδια συνολική εντύπωση με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα.

31 Κατά τα λοιπά, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η επίμαχη διάταξη, όταν αναφέρεται στην περίπτωση κατά την οποία «σχέδιο ή υπόδειγμα για το οποίο ζητείται προστασία στο πλαίσιο ενός καταχωρισμένου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος έχει διατεθεί στο κοινό», δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το σχέδιο ή υπόδειγμα που έχει διατεθεί στο κοινό (του οποίου η γνωστοποίηση ενδέχεται να μη ληφθεί υπόψη αν πληρούνται οι δύο προϋποθέσεις που προβλέπει η εν λόγω διάταξη) πρέπει να είναι «ταυτόσημο» με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα ή πρέπει να είναι το «ίδιο» με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ευρύτερη διατύπωσή της, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και ο σκοπός της.

32 Πράγματι, υπενθυμίζεται ότι, για την ερμηνεία μιας έννοιας του δικαίου της Ένωσης, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της διατάξεως στην οποία περιλαμβάνεται, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 2011, Circul Globus Bucureocti, C-283/10, EU:C:2011:772, σκέψη 32).

33 Επομένως, επισημαίνεται ότι το γράμμα του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 δεν χρησιμοποιεί τη λέξη «ταυτόσημο» ούτε αναφέρεται στην έννοια της «ταυτότητας», και ότι ούτε η φράση «ίδιο σχέδιο ή υπόδειγμα» απαντά στην ανωτέρω διάταξη. Αν ο νομοθέτης της Ένωσης είχε την πρόθεση να περιορίσει την εφαρμογή της επίμαχης εξαιρέσεως στη διάθεση στο κοινό ενός «ταυτόσημου» σχεδίου ή υποδείγματος ή του «ίδιου» σχεδίου ή υποδείγματος, θα το είχε αναφέρει ρητώς, όπως το έπραξε, σε άλλο πλαίσιο, και δη στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, αναφερόμενος στο «ίδιο σχέδιο ή υπόδειγμα».

34 Αντιθέτως, αναφερόμενος γενικότερα στη διάθεση στο κοινό καταχωρισμένου σχεδίου ή υποδείγματος, ο νομοθέτης της Ένωσης φαίνεται να περιορίσθηκε στη δημιουργία ενός, στενού ασφαλώς, συνδέσμου μεταξύ ενός καταχωρισμένου σχεδίου ή υποδείγματος και ενός σχεδίου ή υποδείγματος που είχε προηγουμένως διατεθεί στο κοινό από τα πρόσωπα τα οποία μνημονεύει το άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του εν λόγω κανονισμού, κατά την περίοδο χάριτος του άρθρου 7, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του ίδιου κανονισμού. Εντούτοις, αυτό καθεαυτό το γράμμα του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 δεν αποκλείει το ενδεχόμενο να υφίσταται εγκύρως τέτοιος σύνδεσμος τόσο στην περίπτωση που τα εν λόγω σχέδια ή υποδείγματα είναι ταυτόσημα όσο και στην περίπτωση που προκαλούν την ίδια συνολική εντύπωση, λαμβανομένου επίσης υπόψη του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η επίμαχη διάταξη και, γενικότερα, του σκοπού της.

35 Όσον αφορά, αφενός, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η επίμαχη διάταξη, αρκεί να υπομνησθεί ότι, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 24 έως 28 ανωτέρω, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, όπως εξάλλου και το άρθρο 7, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, παραπέμπει τόσο στο άρθρο 5 όσο και στο άρθρο 6 του κανονισμού και, ως εκ τούτου, στην εξέταση τόσο του νεωτερισμού όσο και του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος. Το ίδιο ισχύει και για την αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού 6/2002, το περιεχόμενο της οποίας υπομνήσθηκε στη σκέψη 18 ανωτέρω. Πάντως, για την εξέταση του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, η γνωστοποίηση η οποία ενδέχεται να μη ληφθεί υπόψη, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, αφορά σχέδιο ή υπόδειγμα που προκαλεί την ίδια συνολική εντύπωση με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα.

36 Όσον αφορά, αφετέρου, τον σκοπό της, η εξαίρεση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 αποσκοπεί στην προστασία των συμφερόντων του δημιουργού και του έλκοντος εξ αυτού δικαιώματα [απόφαση της 26ης Απριλίου 2023, Activa – Grillküche κατά EUIPO – Targa (Συσκευή ψησίματος), T-757/21, EU:T:2023:216, σκέψη 28]. Πράγματι, σκοπός του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 είναι η παροχή στον δημιουργό ή στον έλκοντα εξ αυτού δικαίωμα της δυνατότητας να παρουσιάσουν στην αγορά σχέδιο ή υπόδειγμα, κατά τη διάρκεια δωδεκάμηνης περιόδου, προτού κινήσουν τη διαδικασία καταθέσεως. Επομένως, κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής, ο δημιουργός ή ο έλκων εξ αυτού δικαίωμα μπορεί να βεβαιωθεί για την εμπορική επιτυχία του σχεδίου ή υποδείγματος προτού αναλάβει τα σχετικά με την καταχώριση έξοδα, χωρίς φόβο ότι η διάθεση στο κοινό στην περίπτωση αυτή μπορεί να προβληθεί επιτυχώς κατά τη διάρκεια διαδικασίας ακυρότητας μετά την ενδεχόμενη

καταχώριση του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος [απόφαση της 14ης Ιουνίου 2011, Sphere Time κατά ΓΕΕΑ – Punch (Ρολόι στερεωμένο σε λουρί), T-68/10, EU:T:2011:269, σκέψεις 24 και 25].

37 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 7 του κανονισμού 6/2002, το σύστημα προστασίας των κοινοτικών σχεδίων ή υποδειγμάτων έχει ως αποτέλεσμα την προώθηση της καινοτομίας, την ανάπτυξη νέων προϊόντων και τις επενδύσεις στην παραγωγή τους.

38 Ωστόσο, η επιδίωξη των σκοπών που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 18, 36 και 37 ανωτέρω θα διακυβευόταν αν, μετά τη δοκιμή ενός σχεδίου ή υποδείγματος στην αγορά, ο δημιουργός ή ο έλκων δικαίωμα εξ αυτού που επιθυμούσε να επωφεληθεί από την περίοδο χάριτος ήταν, σε κάθε περίπτωση, υποχρεωμένος να ζητήσει την καταχώριση του σχεδίου ή υποδείγματος όπως αυτό είχε αρχικώς δοκιμασθεί στην αγορά, χωρίς να μπορεί να λάβει υπόψη τα συγκεκριμένα αποτελέσματα της δοκιμής, προκειμένου να επιφέρει στο εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα τις ενδεχομένως αναγκαίες προσαρμογές για τη διασφάλιση της εμπορικής του επιτυχίας και, επομένως, χωρίς να μπορεί να ζητήσει την καταχώριση σχεδίου ή υποδείγματος το οποίο, χωρίς να είναι ταυτόσημο, θα προκαλούσε την ίδια συνολική εντύπωση με εκείνο που δοκιμάσθηκε αρχικώς στην αγορά.

39 Συγκεκριμένα, η ερμηνεία που υποστηρίζει η προσφεύγουσα θα συνεπαγόταν ότι, με την καταχώριση σχεδίου ή υποδείγματος το οποίο δεν είναι ταυτόσημο με το σχέδιο ή υπόδειγμα που δοκιμάσθηκε στην αγορά, ο δημιουργός ή ο εξ αυτού έλκων δικαίωμα θα διέτρεχε τον κίνδυνο να του αντιταχθεί, στο πλαίσιο διαδικασίας κηρύξεως ακυρότητας, η εκ μέρους του ίδιου γνωστοποίηση, κατά την περίοδο χάριτος, του προγενέστερου αυτού σχεδίου ή υποδείγματος.

40 Επομένως, τοιαύτη ερμηνεία θα ήταν αντίθετη προς τον σκοπό του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 και, γενικότερα, του συστήματος προστασίας των κοινοτικών σχεδίων ή υποδειγμάτων, ο οποίος συνίσταται στην παροχή στον δημιουργό της δυνατότητας να δοκιμάζει ένα σχέδιο ή υπόδειγμα στην αγορά και στην προώθηση της καινοτομίας και της αναπτύξεως προϊόντων.

41 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, σε συνδυασμό με το άρθρο 6 του ίδιου κανονισμού, δεν απαιτεί να είναι το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα, του οποίου η γνωστοποίηση ενδέχεται να μη ληφθεί υπόψη, ταυτόσημο με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα.

42 Επομένως, το τρίτο σκέλος του μοναδικού λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πρώτου σκέλους του μοναδικού λόγου ακυρώσεως περί εσφαλμένης κατανομής του βάρους αποδείξεως

43 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι εναπόκειται στον διάδικο που επικαλείται την εξαίρεση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 να αποδείξει ότι αυτή εφαρμόζεται και ότι πληρούνται οι σχετικές προϋποθέσεις. Εντούτοις, εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών μετακύλισε όλο το βάρος αποδείξεως στην προσφεύγουσα. Δεδομένου ότι η παρεμβαίνουσα δεν ανταποκρίθηκε στο βάρος αποδείξεως που έφερε, η προσφεύγουσα δεν ήταν υποχρεωμένη να αντικρούσει την εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως.

44 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

45 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, όταν ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας επικαλείται τον λόγο ακυρότητας του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002, σε αυτόν εναπόκειται να προσκομίσει τα στοιχεία που αποδεικνύουν ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν πληροί τις προϋποθέσεις των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού αυτού (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2017, Easy Sanitary Solutions και EUIPO κατά Group Nivelles, C-361/15 P και C-405/15 P, EU:C:2017:720, σκέψη 60).

46 Ειδικότερα, τα προβαλλόμενα αποδεικτικά στοιχεία πρέπει να είναι ικανά να αποδείξουν επαρκώς κατά νόμον ότι το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα διατέθηκε πράγματι στο κοινό πριν από την ημερομηνία κατάθεσης της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος [απόφαση της 21ης Ιουνίου 2018, Haverkamp IP κατά EUIPO – Sissel (Ανάγλυφο σχέδιο απεικονίζον παραλία με βότσαλα), T-228/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:369, σκέψη 27].

47 Αντιθέτως, προκειμένου να εφαρμοσθεί το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 στο πλαίσιο διαδικασίας κηρύξεως ακυρότητας, ο δικαιούχος του σχεδίου ή υποδείγματος στο οποίο στηρίζεται η αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας πρέπει να αποδείξει ότι είναι είτε ο δημιουργός του σχεδίου ή υποδείγματος του οποίου γίνεται επίκληση προς στήριξη της εν λόγω αιτήσεως είτε ο έλκων εκ του δημιουργού δικαίωμα (απόφαση της 14ης Ιουνίου 2011, Ρολόι στερεωμένο σε λουρί, T-68/10, EU:T:2011:269, σκέψη 26), ότι το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα διατέθηκε στο κοινό από τον ίδιο ή από τρίτον συνεπεία παρασχεθείσας πληροφορίας ή ενέργειας στην οποία αυτός προέβη και ότι η γνωστοποίηση αυτή έλαβε χώρα κατά την περίοδο χάριτος.

48 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, κατ’ αρχάς, στα σημεία 32 και 33, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα προς στήριξη της αιτήσεώς της για την κήρυξη ακυρότητας απεδείκνυαν τη γνωστοποίηση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος D1, γνωστοποίηση την οποία, κατά τα λοιπά, δεν αμφισβητούσε η παρεμβαίνουσα.

49 Εν συνεχεία, στο σημείο 34 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών διευκρίνισε ότι η παρεμβαίνουσα είχε εντούτοις υποστηρίξει ότι έπρεπε να εφαρμοσθεί η εξαίρεση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002. Συναφώς, στο σημείο 36 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι εναπόκειται στον διάδικο που επικαλείται την εφαρμογή της εν λόγω εξαιρέσεως να προσκομίσει τα κρίσιμα αποδεικτικά στοιχεία. Στο σημείο 37 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών προσέθεσε ότι, αν η αιτούσα την κήρυξη ακυρότητας είχε την πρόθεση να αντικρούσει την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, όφειλε να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία.

50 Τέλος, βάσει των παραδοχών αυτών, στα σημεία 38 έως 42 και 44 έως 49 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών εξήτασε τόσο τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η παρεμβαίνουσα προς στήριξη της εφαρμογής της εξαιρέσεως του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 όσο και τις παρατηρήσεις που υπέβαλε η προσφεύγουσα προκειμένου να αντικρούσει την εφαρμογή της εξαιρέσεως. Ως εκ τούτου, το τμήμα προσφυγών κατέληξε, στα σημεία 43 και 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αφενός, ότι η εξαίρεση την οποία επικαλέστηκε η παρεμβαίνουσα είχε εφαρμογή εν προκειμένω και, αφετέρου, ότι η προσφεύγουσα δεν είχε προσκομίσει κανένα στοιχείο ικανό να κλονίσει το συμπέρασμα αυτό.

51 Κατά πρώτον, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 45 έως 47 ανωτέρω, εναπέκειτο κατ’ αρχάς στην προσφεύγουσα να αποδείξει ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις προστασίας και, ειδικότερα, εκ προοιμίου, ότι το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα είχε διατεθεί στο κοινό. Ως εκ τούτου, σε σχέση με τη

γνωστοποίηση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, εναπέκειτο, ενδεχομένως, στην παρεμβαίνουσα να επικαλεσθεί την εξαίρεση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 και να αποδείξει ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής της εν λόγω εξαιρέσεως.

52 Όπως, όμως, προκύπτει από τις σκέψεις 48 έως 50 ανωτέρω, σύμφωνα με αυτές ακριβώς τις αρχές, αφού διαπίστωσε ότι το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα D1 είχε διατεθεί στο κοινό, όπερ δεν αμφισβητήθηκε από την παρεμβαίνουσα, το τμήμα προσφυγών εξήτασε αν εφαρμόζεται η εξαίρεση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, την οποία επικαλέσθηκε η παρεμβαίνουσα, υπό το πρίσμα των προσκομισθέντων από την παρεμβαίνουσα αποδεικτικών στοιχείων.

53 Κατά δεύτερον, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση και από τις σκέψεις 49 και 50 ανωτέρω, το τμήμα προσφυγών εξήτασε επίσης τις παρατηρήσεις που υπέβαλε η προσφεύγουσα προκειμένου να αντικρούσει την εφαρμογή της ανωτέρω εξαιρέσεως.

54 Εξετάζοντας, όμως, τις παρατηρήσεις που υπέβαλε προς τούτο η προσφεύγουσα και τα πιθανά αποδεικτικά στοιχεία τα οποία προσκόμισε προς στήριξη των παρατηρήσεών της, το τμήμα προσφυγών δεν μετακύλισε το βάρος αποδείξεως στην προσφεύγουσα, αλλά εφήρμοσε τη γενική αρχή της προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας και, ειδικότερα, το άρθρο 62 του κανονισμού 6/2002, το οποίο συνιστά ειδική εφαρμογή της αρχής αυτής. Πράγματι, η δεύτερη περίοδος της διατάξεως αυτής προβλέπει ότι οι αποφάσεις του EUIPO μπορούν να στηρίζονται μόνο σε λόγους ή αποδεικτικά στοιχεία επί των οποίων οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να λάβουν θέση [βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 21ης Απριλίου 2021, Hasbro κατά EUIPO – Kreativni Dogadaji (MONOPOLY), T-663/19, EU:T:2021:211, σκέψη 119]. Κατά τα λοιπά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε παραβίαση ούτε της εν λόγω αρχής ούτε της εν λόγω διατάξεως.

55 Εξάλλου, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η δυνατότητά της να υποβάλει λυσιτελώς παρατηρήσεις δεν εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι οι εξηγήσεις και τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η παρεμβαίνουσα για να δικαιολογήσει την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 πληρούν ένα ιδιαίτερο επίπεδο αξιοπιστίας και συνοχής. Αντιθέτως, με τις παρατηρήσεις της, η προσφεύγουσα έχει τη δυνατότητα να θέσει υπόψη των τμημάτων του EUIPO τους λόγους για τους οποίους, κατά την άποψή της, οι εν λόγω εξηγήσεις και αποδείξεις της παρεμβαίνουσας δεν έχουν ούτε αξιοπιστία ούτε συνοχή. Κατά συνέπεια, το προβαλλόμενο γεγονός ότι, κατ' αυτήν, οι εξηγήσεις και τα αποδεικτικά στοιχεία της παρεμβαίνουσας ήσαν αναξιόπιστα και αντιφατικά δεν την εμπόδισε να υποβάλει λυσιτελώς τις παρατηρήσεις της ούτε οδήγησε σε αντιστροφή του βάρους αποδείξεως εις βάρος της.

56 Βεβαίως, στο σημείο 37 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών φαίνεται να υπονοεί ότι ο διάδικος που επιθυμεί να αντικρούσει την εφαρμογή της εξαιρέσεως του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 όφειλε να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία. Εντούτοις, η επισήμανση αυτή, μολονότι δυστυχώς ασαφής, δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαιτεί από έναν τέτοιο διάδικο, όπως εν προκειμένω η προσφεύγουσα, να προσκομίσει κατ' ανάγκην αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη των παρατηρήσεών του, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα μπορεί να περιορισθεί, εφόσον παρίσταται ανάγκη, στη διατύπωση παρατηρήσεων επί των εξηγήσεων και των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε ο διάδικος που επικαλείται την εφαρμογή της εν λόγω εξαιρέσεως.

57 Εν πάση περιπτώσει, υπενθυμίζεται ότι, εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών εξήτασε τόσο τις εξηγήσεις και τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η παρεμβαίνουσα για να δικαιολογήσει την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 όσο και τις παρατηρήσεις που υπέβαλε η προσφεύγουσα προκειμένου να αντικρούσει την εφαρμογή του.

58 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την κατανομή του βάρους αποδείξεως ούτε μετακύλισε παρανόμως το βάρος αυτό στην προσφεύγουσα.

59 Επομένως, το πρώτο σκέλος του μοναδικού λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους του μοναδικού λόγου ακυρώσεως περί εσφαλμένης εξετάσεως των αποδεικτικών στοιχείων

60 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη στηριζόμενο στα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η παρεμβαίνουσα, τα οποία θεωρεί ότι είναι αντιφατικά. Πρώτον, το σχέδιο ή υπόδειγμα που φέρεται να διατέθηκε στο κοινό κατά την έκθεση του Μαρτίου του 2016 (το οποίο περιλαμβάνεται στο παράρτημα R8 της διαδικασίας ενώπιον του EUIPO) και το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν είναι ταυτόσημα, διότι παρουσιάζουν πλείονες διαφορές όσον αφορά την κορυφή του νήματος, τον αριθμό των βρόχων, το ύψος του γυάλινου στελέχους και τη θέση της απολήξεως του νήματος. Δεύτερον, υποστηρίζει ότι η κατάθεση του μάρτυρα (που προσκομίσθηκε στο παράρτημα R10 της διαδικασίας ενώπιον του EUIPO) περιέχει εσφαλμένες πληροφορίες, διότι η εικόνα του λαμπτήρα που περιλαμβάνεται στο παράρτημα 1 δεν είναι ταυτόσημη με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, αφού παρουσιάζει έκδηλες διαφορές όσον αφορά τον δίσκο του βρόχου, την πορεία του νήματος, την τελική θέση του νήματος και το συνολικό ύψος των βρόχων. Τρίτον, το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα D1 και το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν ταυτίζονται. Αφενός, τα γυάλινα στελέχη έχουν διαφορετικό μήκος και η θέση και η πορεία του άνω τμήματος του βρόχου είναι διαφορετικές. Αφετέρου, οι διαφορές ως προς το σχήμα του νήματος δεν μπορούν να εξηγηθούν από το γεγονός ότι οι λαμπτήρες ανάβουν και ότι το φως προκαλεί αντανακλάσεις στο γυαλί. Τέλος, κατά την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι από τα αποδεικτικά στοιχεία προκύπτει ότι υπάρχουν τέσσερις διαφορετικοί λαμπτήρες με σπειροειδές νήμα (αυτοί που απεικονίζονται στο επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, στο προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα D1, στο παράρτημα R8 και στο παράρτημα R10), το τμήμα προσφυγών όφειλε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι τα αποδεικτικά στοιχεία ήσαν αντιφατικά και ασαφή.

61 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

62 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα υποστηρίζει, επομένως, κατ' ουσίαν, αφενός, ότι το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα D1 και το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν είναι ταυτόσημα και, αφετέρου, ότι οι λαμπτήρες που περιλαμβάνονται στα παραρτήματα R8 και R10 είναι διαφορετικοί από εκείνον ο οποίος απεικονίζεται στο επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα.

63 Κατά πρώτον, επισημαίνεται ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας σχετικά με την έλλειψη ταυτότητας μεταξύ του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος και του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος D1 αντιφάσκει προδήλως προς το περιεχόμενο της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας που υπέβαλε η ίδια η προσφεύγουσα ενώπιον του EUIPO, στο πλαίσιο της οποίας είχε υποστηρίξει ότι τα εν λόγω σχέδια ή υποδείγματα ήσαν ταυτόσημα. Ερωτηθείσα συναφώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα εξήγησε ότι, κατά την άποψή της, τα εν λόγω σχέδια ή υποδείγματα ήσαν ταυτόσημα μόνον κατά την έννοια του άρθρου 5 του

κανονισμού 6/2002. Αρκεί, όμως, η επισήμανση ότι η εκτίμηση της ταυτότητας των δύο σχεδίων ή υποδειγμάτων δεν μπορεί να ποικίλλει αναλόγως των διατάξεων του εν λόγω κανονισμού που λαμβάνονται υπόψη, ήτοι, αφενός, του άρθρου 5 του εν λόγω κανονισμού και, αφετέρου, του άρθρου του 7, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 6 του ίδιου κανονισμού.

64 Κατά τα λοιπά, επισημαίνεται ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας ερείδεται επί εσφαλμένης παραδοχής.

65 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από την εξέταση του τρίτου σκέλους του μοναδικού λόγου ακυρώσεως στις σκέψεις 23 έως 41 ανωτέρω, η εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, σε συνδυασμό με το άρθρο 6 του ίδιου κανονισμού, δεν απαιτεί να είναι το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα (του οποίου η γνωστοποίηση ενδέχεται να μη ληφθεί υπόψη) ταυτόσημο με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα. Αντιθέτως, από τις εν λόγω διατάξεις προκύπτει ότι αυτές αφορούν επίσης τη γνωστοποίηση προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος που δημιουργεί την ίδια συνολική εντύπωση με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα.

66 Επιπλέον, εν πάση περιπτώσει, στο μέτρο που τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σκοπούν να υποστηρίξουν ότι τα αντιπαρατιθέμενα σχέδια ή υποδείγματα, μολονότι προκαλούν την ίδια συνολική εντύπωση, παρουσιάζουν διαφορές που δεν επιτρέπουν να θεωρηθεί ότι είναι ταυτόσημα, πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελή όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002.

67 Πράγματι, από τη νομολογία προκύπτει ότι το ζήτημα της γνωστοποιήσεως προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος δεν αποτελεί απλώς ουσιώδες ζήτημα, αλλά και προκαταρκτικό ζήτημα του οποίου η επίλυση είναι αναγκαία για την ορθή εφαρμογή των άρθρων 5 και 6 του κανονισμού 6/2002 [απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2018, Mamas and Papas κατά EUIPO – Wall-Budden (Πάντες παιδικού κρεβατιού), T-672/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:707, σκέψη 30]. Επομένως, κατά τα άρθρα 5 και 6 του κανονισμού 6/2002, ένα σχέδιο ή υπόδειγμα πρέπει να συγκρίνεται με άλλο προκειμένου να διαπιστωθεί ο νεωτερισμός και ο ατομικός χαρακτήρας του πρώτου μόνον εφόσον το δεύτερο έχει διατεθεί στο κοινό (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2017, Easy Sanitary Solutions και EUIPO κατά Group Nivelles, C-361/15 P και C-405/15 P, EU:C:2017:720, σκέψη 127) και μόνον αν η συνεκτίμηση της γνωστοποιήσεως αυτής δεν αποκλείεται βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού.

68 Επομένως, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τη σύγκριση του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος με το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα D1 δεν είναι σε καμία περίπτωση ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση τις εκτιμήσεις του τμήματος προσφυγών κατά τις οποίες η γνωστοποίηση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος D1 είχε πραγματοποιηθεί από τρίτον συνεπεία παρασχεθείσας πληροφορίας ή ενέργειας στην οποία προέβη ο δημιουργός, τούτο δε κατά την περίοδο χάριτος, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, του κανονισμού 6/2002. Πράγματι, οι εκτιμήσεις αυτές του τμήματος προσφυγών σχετικά με τις προϋποθέσεις εφαρμογής της διατάξεως αυτής αφορούν το πλαίσιο της γνωστοποιήσεως του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος D1 και όχι το ζήτημα αν τα αντιπαρατιθέμενα σχέδια ή υποδείγματα είναι ταυτόσημα ή αν δημιουργούν την ίδια συνολική εντύπωση κατά την έννοια των άρθρων 5 και 6 του ίδιου κανονισμού.

69 Κατά δεύτερον, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η παρεμβαίνουσα ενώπιον του EUIPO με τα παραρτήματα R8 και R10 είναι αντιφατικά, διότι απεικονίζουν λαμπτήρες διαφορετικούς από εκείνον που απεικονίζεται στο επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, πρέπει επίσης να απορριφθούν ως αλυσιτελή όσον αφορά την

εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002. Συγκεκριμένα, η εξέταση στην οποία προέβη το τμήμα προσφυγών στο πλαίσιο αυτό δεν αποσκοπούσε στο να καθορισθεί αν τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η παρεμβαίνουσα ενώπιον του EUIPO απεικόνιζαν ταυτόσημα σχέδια ή υποδείγματα ή αν προκαλούσαν την ίδια συνολική εντύπωση με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, αλλά, μάλλον, αν τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία αποδείκνυαν ότι το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα είχε διατεθεί στο κοινό τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπει η εν λόγω διάταξη.

70 Επομένως, εν προκειμένω, βάσει της εξετάσεως των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η παρεμβαίνουσα, το τμήμα προσφυγών κατέληξε, στα σημεία 42 και 43 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στο συμπέρασμα ότι τα στοιχεία αυτά αποδείκνυαν ότι η γνωστοποίηση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος D1 είχε πραγματοποιηθεί, από τρίτη επιχείρηση, συνεπεία πληροφορίας παρασχεθείσας από την παρεμβαίνουσα και ότι, επομένως, δεδομένου ότι είχε εφαρμογή η εξαίρεση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, η γνωστοποίηση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος D1 δεν έπρεπε να ληφθεί υπόψη.

71 Βεβαίως, στο σημείο 47 της προσβαλλομένης αποφάσεως, απαντώντας σε επιχείρημα της προσφεύγουσας, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι από το παράρτημα R8 προέκυπτε ότι «το σχέδιο ή υπόδειγμα που παρουσιάσθηκε στην έκθεση στη Γερμανία προκαλ[ούσε] την ίδια συνολική εντύπωση με το επίμαχο [σχέδιο ή υπόδειγμα]». Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το τμήμα προσφυγών ουδόλως ήταν υποχρεωμένο να προβεί σε μια τέτοια εκτίμηση, η οποία εξάλλου δεν ασκούσε επιρροή στην εξέταση της συνδρομής των προϋποθέσεων του άρθρου 7, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, του κανονισμού 6/2002. Συγκεκριμένα, τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η παρεμβαίνουσα ενώπιον του EUIPO για να δικαιολογήσει την εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως δεν αφορούσαν το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, αλλά το πλαίσιο της γνωστοποιήσεως του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος D1.

72 Επομένως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα αόριστα ή αστήρικτα, η σύγκριση των λαμπτήρων που περιλαμβάνονται στα παραρτήματα R8 και R10 με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα ουδόλως αποδεικνύει ότι οι πληροφορίες που παρέσχε η παρεμβαίνουσα όσον αφορά το πλαίσιο της γνωστοποίησης του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος D1 είναι ανακριβείς ή ψευδείς.

73 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν είναι ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση την εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων στην οποία προέβη το τμήμα προσφυγών, ούτε γενικότερα τις εκτιμήσεις του τμήματος αυτού όσον αφορά την πλήρωση, εν προκειμένω, των προϋποθέσεων του άρθρου 7, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, του κανονισμού 6/2002.

74 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του μοναδικού λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

75 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, δεδομένου ότι ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα είναι αβάσιμος, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

76 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα.

77 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του EUIPO και της παρεμβαίνουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τη Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG στα δικαστικά έξοδα.

Μαρκουλλή Βαλασίδης Spangsberg Grønfeldt

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Μαρτίου 2025.

(υπογραφές)